

LA VANITAT DE L'ESCENARI I LA SOLIDESA DE LA FAMILIA, DE LA CASA

Salomé-Barcelona-València

Salomé és Maria Rosa Marcos i Poquet, «la barcelonina-valencianeta (no estaria malament per a una companyia d'autocars), a mig camí entre la Vall d'Albaida i l'ombra de Colom, que de ballarina del Liceu, escola del Marqués de Cuevas (el seu nom és una invitació a la dansa), passaria a intèrpret ideal de les cançons del binomi Andreu-Borrell, els boleros de Manzanero o l'emigrant de Mossèn Jacint Verdaguer.

Salomé és la Barcelona en blanc i negre fotografiada per Miserachs, sirena coronada del Festival del Mediterrani; la Barcelona de Federico Gallo i Salvador Escamilla, del «Salto a la fama» i José Guardiola, la gosseta Marilyn i Herta Frankel.

«El primer disc que jo vaig gravar fou un «e.p.», un microsolc de quatre cançons. Bé, millor dit, vaig fer dos discos alhora, l'un en castellà, amb *Amor en Palma, Riviera, Tu me acostumbraste i Miénteme*, i l'altre en català, amb *Dona'm felicitat*, i una cançó molt bonica de l'Andreu i el Lleó Borrell que es deia *Tot el que sóc*».

«Si no ho recorde malament, això fou per l'any 63. En aquell moment, tot el que ara es diu «la movida», tota la moguda, estava a Barcelona. Anaves a Madrid, i no hi passava res si no passava a Barcelona.»

«A Barcelona hi havia la plana major de les cases dis-

Senyora de la cançó a banda i banda de l'Ebre, amb matisos i un toc «bilingüe», Salomé encara diu la seua, encara que molts l'associen a una Barcelona que només queda com a anècdota.

Carles Gàmez

cogràfiques, La Voz, Vergara, Belter, Edigsa... També fou la força d'aquell nou moviment de cançó catalana. Aleshores, a Barcelona es venien els discos a dojo, el 60 per cent del total del mercat estatal. Va haver-hi aquella fogarada de la cosa en català, i tot això, i aquella mica d'obrir la mà, i doncs molta gent se'n va anar a Barcelona, perquè si no hi anaves, no hi havia res a fer».

Salomé mai no feu nova cançó (ella i els cronistes ja s'han encarregat de puntualitzar-ho). Companya de viatge amb vocació bilingüe, més que Brassens, ella mirava cap a Becaud i, sobretot, Mina.

Fins i tot, compartien en la mateixa llengua l'emblemàtic *Se'n va anar*, cançó triomfant del Festival del Mediterrani en l'any 63, amb un dels tandems més insòlits de la cançó, Raimon i Salomé.

«Els autors aleshores presentaven les cançons i les cantaven qui volien ells. No sé com es posaren en contacte amb Raimon, perquè després mai més no l'ha cantada. Allò va ser com un trampolí per a ell, ¿saps? El fet de guanyar una cançó en català era quasi inimaginable, en aquell moment. Fins que no vaig veure la reacció del públic, no n'era conscient. Havia sentit la cançó italiana, la francesa, l'alemanya, totes, cançons molt respectables, i aleshores bé esperaves la reacció del pú-

Dalt, la Salomé actual. Baix, amb Raimon, guanyadors del Festival de la Cançó Mediterrània.

blic; jo l'única cosa que tenia clara és que passàvem a la final, però el darrer dia, quan vaig veure la reacció de la gent... Trobar aquella cançó per a mi fou una gran sort, vaig adonar-me que seria la que em demanarien sempre, no perquè fos en català, sinó perquè era una gran cançó. He estat treballant a Sevilla, i m'ha fet molta gràcia, perquè m'han demanat «*La sabana*», no en sabien la pronunciació, però, a ells, els sonava aquella cançó que deia *Se'n va anar*, i demanaven *La sabana*.»

En un dels teus darrers discos en català, si no ho recorde malament, titulat *Catalunya meva*, hi havia una cançó que feia referència als Països Catalans. «No parla de Països Catalans, exactament, parla de tres estrelles que tenen una mateixa bandera, o quasi la mateixa, però no és aquella cançó feta per polemitzar, és una cançó feta per unir, no per separar ni polemitzar que «si jo sóc més que tu, o primer va ser això i després allò».

La vaig gravar per això, perquè en aquesta polèmica de València i Catalunya no puc entrar. No hi puc entrar perquè les dues terres son meves, i es allò que diuen per allà: «yo tengo entre dos amores mi corazón repartido, si me encuentro uno llorando es que el otro lo ha ofendido».

Però tu deus tenir prou clar el tema de la llengua... «Jo, tot això, ho tinc molt clar, però no entraré mai en la polèmica aquesta, encara que ja sabem que està feta per unes persones

molt determinades, a qui interessa aquesta manipulació, aquesta separació de dos pobles que han estat sempre units. ¿M'entens?»

«L'any passat em va succeir una cosa molt grossa, que si jo sabés qui ha fet córrer la veu, l'arraparia, vull dir que no se n'aniria tan tranquil, el que passa... ¡M'imagino per on va la història! Amb l'assumpte d'un

les, a mi, me'n van tombar una, per culpa d'un *mamarracho* que va dir que jo portava camions de gent amb la bandera catalana, en un poble d'ací, de València; després, vaig treballar en el poble del costat i l'alcalde s'estirava els pèls, ¡precisament jo, que no m'he significat mai!»

Salomé viu a la ciutat de València, amb la seua mare, casada amb el representant artístic Sebastià Vernetta, té un fill de tretze anys i un gos indomable, que atén al nom de Rocky, i que ha trobat en les meues cames l'objecte d'una desafortada passió. «Per a mi, la família és al davant. Avui dia, jo el que tinc a les meves mans són els meus; tota la resta, se t'escapa tot, tot això de les falses vanitats, els aplaudiments, tot això, m'agrada molt, però només afalaga la meua vanitat artística. Vull dir que els

meus fonaments són a casa, i tot el que jo puga bastir sobre aquests fonaments de tipus familiar és el que trobaré demà. Demà, no trobaré llums ni aplaudiments; quan s'apaguin els focus i el maquillatge se'n vagi a fer punyetes... A mi, el que de debò m'interessa és haver construït una família, i, a més, molt sòlida. Això és el que a mi m'interessa i em trobarà demà».

Salomé, ¿com veus els nostres honorables, els trobes atractius? «¡Em fas unes preguntes a aquestes hores de la tarda i després d'haver vist Falcon Crest! No cal dir que si encara fos soltera, no em casaria ni en l'un ni en l'altre; amb Jordi Pujol no he tingut cap connexió, no visc a Catalunya des de fa molts anys. Els avantatges i els inconvenients de les pujolades, no els he viscuts ... I el Lerma...» (fa un gest d'allò que ni carn ni peix).

¿I de l'Otan? «Una pifiada com una casa, però ens hi ficaran, tant si volem com si no; jo, d'entrada, sóc pacifista. Per a mi, és un problema

bèl·lic, i aleshores el dia en què això s'emboque, ¡ja veurem si hi ha cap racó per ficar-te!»

¿Encara vius cantant? «Jo viuré sempre cantant, perquè m'agrada cantar, però també sé que no sóc un monstre sagrat d'aquells que canten fins els vuitanta anys, perquè, a més, els monstres sagrats ja no es fabriquen». □